

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21
62101 Lapua
Puh. 06 4335 700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Perjantai 6.7.2018
Aattoseurat klo 18.00
Olli-Pekka Silfverhuth

Käsiini osui pari viikkoa sitten kirje viidentoista vuoden takaa. Olin pitänyt iltahartauden radiossa, ja yhtenä kuulijana oli kummini Margit. Hän kertoi hartauden herättämistä tuntemuksista, jotka liittyivät ristinmerkillä siunaamiseen. Erityisesti hän kertoi puolisostaan Jussista, jo silloin edesmenneestä entisestä Pispalan papista.

Jussilla oli tapana tehdä ristinmerkki, kun lähdettiin matkalle. Se oli hänelle luonteva tapa jo kauan ennen kuin sen tekeminen yleistyi täällä Tampereella. Se oli yhtä luonteva tapa kuin veisata tilanteeseen sopiva virsi Kurun metsissä, kun oli ylitetty suolampi, poimittu kenties mukaan muutamia karpaloita ja ihmetelty värikästä sammalpeitettä. Luonto ja metsä suhteuttavat monia asioita, ennen kaikkea ne muistuttavat ihmisen pienuudesta ja Jumalan suuruudesta. Tämän keskeisen viisauden elämää ymmärtänyt kummini opetti myös minulle.

Ristinmerkki on matkalla olijan tapa siunata läheisensä ja itsensä. Tuon löytämäni kirjeen äärellä jäin pohtimaan ristinmerkkiä ja sen luontevuutta osana ihmisen elämää. Kasteessa ja aikanaan hautaan siunaamisessa ihminen merkitään ristillä. Noiden tilanteiden väliin jää ajallinen elämä. Taival, jolla tuntee välillä olevansa ristin kantaja välillä seuraaja. Ja molemmissa tavoissa keskeneräinen.

Ristinmerkki on saatellut ja kannatellut myös näiden juhlien valmisteluja Tampereella ja Tampereen ympäristössä. Näitä juhlia kohti on kuljettu ristiä seuraten, välillä sitä kantaen, mutta ennen kaikkea sen varassa eläen. Tätä on omalla sanattomalla tavalla kuvannut tuossa vieressä olevan Kalevan kirkon alttarilla oleva puinen risti, johon arkkitehdit Raili ja Reima Pietilä ovat liittäneet vahvan viestin. Risti ei nimittäin ole kirkossa suorassa, vaan se kaartuu kurottuen eteenpäin ikään kuin suojaten ja siunaten. Se on ristin tehtävä. Risti ei ole suora, koska elämäkään ei ole suora.

Ristiä on kannettu tälläkin seudulla eri tavoin. Elämä ei ole tarjonnut suoraa tietä, vaan suuntaa ja reittiä on jouduttu etsimään välillä tilanteissa, joissa koko elämän palapeli on kaatunut historian traagisissa tapahtumissa. Risti on kantanut ja kannatellut myös silloin, kun vihan ja katkeruuden valta kasvanut ympärillä. Silloin kirkot ovat jo pelkällä sanattomalla viestillään ja läsnäolollaan muistuttaneet Jumalasta ja suojasta. Ovatpa kirkot tarjonneet ihan konkreettisenkin suojapaikan, kun sitä on tarvittu. Tilan, jossa sai olla edes jonkin aikaa turvassa, kun kaupunki oli tulossa.

Toisaalta täällä on ollut vahvaa tulevaisuudenuskoa. Se näkyy tälläkin hetkellä kaupungin monissa rakennushankkeissa ja alueelle suuntautuvana vahvana muuttoliikkeenä. Samanlaisia vaiheita on ollut aiemminkin, esimerkiksi viime sotien jälkeen, kun tätä Kalevan kaupunginosaa rakennettiin. Vuonna 1966 valmistunut Kalevan kirkko ja sen kaartuva risti on siis viiden vuosikymmenen saatossa kumartunut tällä alueella merkiksi Jumalasta, joka on elämän arjessa kiinni siunaten ja läsnä ollen. Se on viesti elämän arkeen ulottuvasta armosta, Jumalan läsnäolosta kaiken elämän keskellä.

HERÄTTÄJÄ-
YHDISTYS

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21
62101 Lapua
Puh. 06 4335 700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Risti on armon ja läsnäolon merkki. Se muistuttaa ajallisen ja iankaikkisuuden yhteydestä. Sen kahdessa poikkipuussa yhdistyvät mennyt ja tuleva, elämä ja kuolema, inhimillinen ja taivaallinen, ikävä ja kaipaus. Kun siis teemme ristinmerkin tai tulemme ristin äärelle, teemme niin kaiken sen kanssa, mitä olemme olleet, mitä olemme ja mitä tulemme olemaan. Sellaisina olemme tulleet myös tänne juhliille. Ristiin kätkeytyy paljon. Siihen kätkeytyy myös ikävöinti ja tuska, jota Jeesuskin aikanaan tunsi. Hän oli jäänyt yksin ja ristillä hän huusi ”Jumalani, miksi hylkäsit minut”. Jeesuksen sanoissa on vahva yhteys ihmisyyden ytimeen, hyläytyksi tulemisen pelkoon, hyväksytyksi tulemisen kaipaamiseen ja riittämiseen. Ne ovat tunteita, joiden kanssa on täytynyt taivaltaa, kun elämä on vienyt odottamattomiin suuntiin. Usein nuo tuntemukset ovat aiheuttaneet hiljaisuutta ja puhumattomuutta, ei kuitenkaan muistijäljen katoamista. Niiden kanssa on istahdettu myös seurapenkkiin, ja toivottu Jumalan ymmärtävän. Ja jos en ole jaksanut aina toivoa, on voinut turvautua tutun virren säveliin tai siihen, että ristissä on myös toivottoman toivo.

Voisiko tänne johtaneessa tiessä tai elämässä ylipäättänsä olla jotain samaa kuin metsäpolussa, joka voi olla selkeä ja tunnistettava, mutta myös huomaamaton ja vaatimaton, piilossakin oleva? Silti se vetää kulkijansa puoleen, ottaa ikään kuin haltuunsa ja luokseen. Kulkijan tehtävä on asetella askeleensa polulla, vaikka aina ei tiedä, minne se vie tai mitä seuraavan suon tai tiheikön takana on. Polku vie, lopulta sielläkin, missä se tuntuu katoavan. Jokaisella polulla on kuitenkin alku ja loppu. Tuolla välillä kantaa risti, jota kohti ihminen hapuilee ristinmerkkiä tehden, mutta joka samalla kurottautuu ihmiseen puoleen. Tuossa ojennuksessa kuuluu armon ja sovinnon viesti taivaltajalle. Siitäkin huolimatta, että taipaleelta on usein kiusaus katsoa ohi lähimmäisen, ohi ristin ja ohi Kristuksen.

Ristiin kätkeytyvän siunauksen varassa ovat kulkeneet tämän kaupungin ja lähialueen ihmiset, juhlilla vuosikymmeniä kulkeneet ja sinä, joka olet ensi kertaa seurapenkissä. Sen varassa ovat kulkeneet myös ne monet läheisemme, joiden ajallinen taival on päättynyt, mutta joiden jälki ja vaikutus kulkevat yhä meidän matkassamme. Risti on jättänyt ja jättää aina uudestaan rakkauden ja toivon jäljen ihmiseen, sinuun ja minuun. Jumala ei katso ohi, vaan katsoo meitä armon ja rakkauden katsella. Sen katseen alle riittämätön muuttuu riittäväksi. Se jälki on johtanut myös näille juhliille ja sen varassa saamme näitä juhlia viettää.